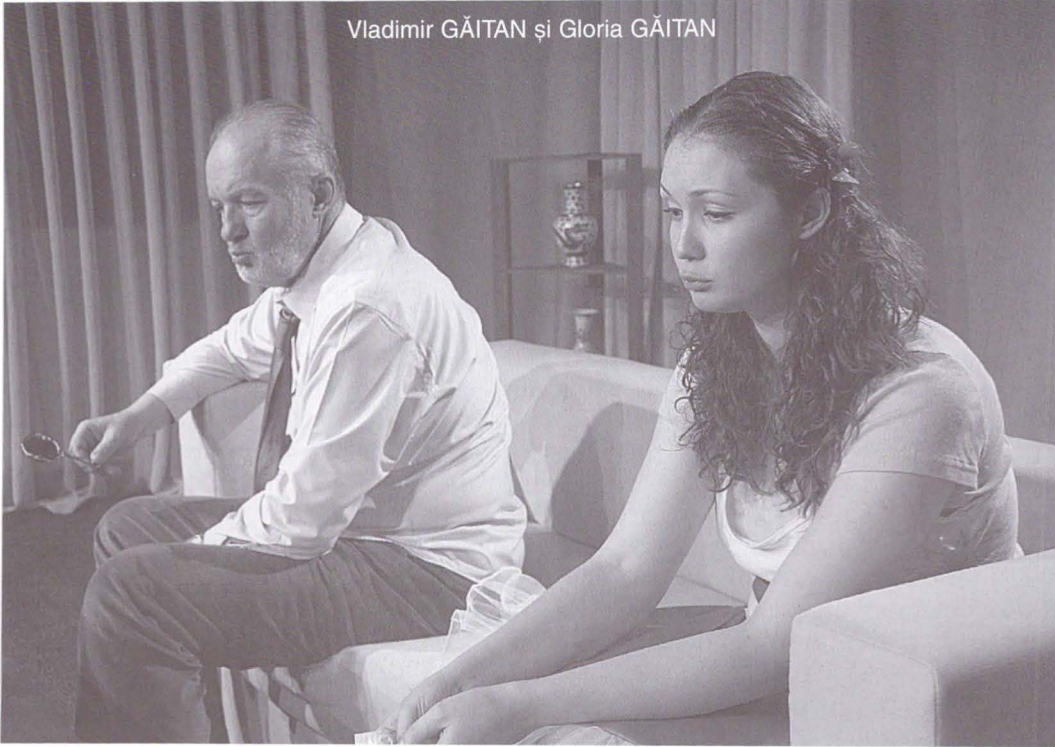

Vladimir GĂITAN și Gloria GĂITAN

Bonne anniversaire!

Piesele cu două personaje, bine jucate, au prilejuit deseori mari succese, cu condiția să fie deștepte, spirituale și, măcar puțin, sentimentale. Numeroase exemple ne vin în minte: *Dragă mincinosule*, cu Fory Etterlé și Beate Fredanov, la Teatrul Bulandra (pe atunci Municipal), *Scandaloasa legătură dintre dl. Kettle și d-na Moon*, cu Migry Avram-Nicolau și Val Săndulescu la Nottara, *Doi pe un balansoar* cu Leopoldina Bălănuță și Victor Rebengiuc, la Teatrul Mic, și lista ar putea continua, incluzând, mai recent, cupluri de neuitat în piese ușor de uitat ca Adela Mărculescu și Gheorghe Cozorici, Ileana Stana Ionescu și Mircea Albulescu etc. O asemenea piesă este și ***Soare pentru doi***, de Pierre Sauvill, pusă în scenă de Alice Barb la Teatrul de Comedie. Proiectul, în datele lui inițiale, nu părea a avea prea mari șanse. Piesa are ingrediente verificate prin rețete reușite, dar este modestă, mai mult sentimentală decât deșteaptă sau spirituală. Mai seamănă puțin și cu *Egoistul* lui Anouilh, care continuă să se joace cu mare succes la Național, fapt care o dezavantajează. Spectacolul a fost gândit de circumstanță, ca să celebreze aniversarea lui Vladimir Găitan, care a ținut să joace în cuplu cu propria sa fiică, debutanta Gloria Găitan. Distribuția „în familie“, mai ales când există o evidentă disproporție de experiență, nu promite mare lucru. Într-o piesă cu două personaje, actorii trebuie să fie contrastanți, dar de talie comparabilă. Or, cei doi au aerul comun, dar forțele inegale. La fel, într-un dialog televizat, când invitații, chiar dacă la fel de redutabili, împărtășesc aceleași valori, spectacolul decade în suetă bonomă.

Piesa este doar o poveste duioasă despre un bărbat însingurat și egoist, care descoperă, incidental, că are o fiică, când aceasta este deja matură. Ea vine să locuiască la el o perioadă, tulburându-i habitudinile. Încetul cu încetul, îl îmblânzește, îi trezește afectivitatea adormită, apoi îl părăsește pentru un partener de vârsta ei, promițându-i, totuși, că nu-l va abandona pe de-a-ntregul. O asemenea temă a fost tratată picant într-un roman al lui Philippe Sollers, în care eroul era atras sexual de tânăra intrusă. Să transformi o piesă banală, cu o distribuție impusă, într-un spectacol antrenant este un risc pe care regizoarea Alice Barb și l-a asumat. Ea a primit provocarea și a câștigat lupta, în pofida „handicapului”. A început prin a restructura piesa, așa cum se face cu o partitură muzicală: punând accente, sugerând digitația, indicând nuanțele. În versiunea ei, textul autorului devine mai strâns, mai tăios, mai inteligent. A lucrat temeinic cu cei doi actori, reușind, așa-zicând, „să-i dezbine”, pentru a-i stăpâni mai bine. Le-a impus distanța inițială și le-a condus apropierea graduală. Le-a echilibrat, pe cât a fost omeneste posibil, ponderile. Mai mult, Alice Barb a introdus în subtext, îndeosebi prin ilustrația muzicală, o notă de abisalitate într-un conflict care ține de superficialitate. Ariile din *Flautul fermecat* de Mozart, mai ales *Ich fühle*, adaugă o dimensiune de ordin spiritual comediei de salon, făcându-ne să reflectăm la ce înseamnă o viață din care dragostea este exclusă. În ambianța funcțională și elegantă, creată de decorurile lui Puiu Antemir și costumele Corinei Grămoșeanu, actorii evoluează eficient, declanșând mereu, în rândul publicului, reacții aprobative. Vladimir Găitan, aflat la apogeu, arată aproape tot ce poate, iar Gloria Găitan se străduiește să-i țină piept, încrezătoare în zicala că numele îi este soarta (*nomen est omen*). Ca în șansoneta lui Aznavour, *Bonne anniversaire*, plecăm, după festivitatea de la teatru, visători, rătăcind cu lentoare, gândindu-ne, fiecare, de câtă afecțiune mai suntem în stare.

Teatrul de Comedie din București – Soare pentru doi de Pierre Sauvill. Regia: Alice Barb. Decoruri: Puiu Antemir. Costume: Corina Grămoșeanu. Cu: Vladimir Găitan, Gloria Găitan.

Premoniția virtualului

În 1948, când a avut loc premiera absolută a piesei *La grande magia* de Eduardo de Filippo, contextul cultural nu-i era deloc prielnic. Meditația asupra magiei teatrului și a raportului său cu realitatea trimitea la pirandellism, iar relativitatea temporală trăită de protagonist părea o variațiune ușoară pe marginea teoriei lui Einstein. Jucată astăzi, când spațiul virtual îl concurează pe cel tangibil, piesa câștigă profunzime și savoare. De aceea, opțiunea teatrului „Toma Caragiu” din Ploiești de a o pune în scenă este una fericită. Lucian Sabados a sesizat cu acuratețe actualitatea piesei, după ce a văzut spectacolul lui Richard Eyre, de la Royal National Theatre din Londra, în 1995. N-a dorit un decalc, ci o interpretare creatoare, de aceea a încredințat regia unui cunoscător: Gelu Colceag.

Marvuglia, interpretat de Doru Ana, este pe jumătate magician, pe jumătate impostor, adică un veritabil om de teatru. Mixează iluzionismul cu înșelătoria, dar știe că, dacă proporțiile sunt bine dozate, miracolul se poate oricând produce. El